

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického, v právní věci žalobkyně: **Bc. A. D.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 13. 11. 2012, č.j. X, vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 Ad 5/2013, ve věci námítka podjatosti uplatněné žalobkyní proti soudkyni Městského soudu v Praze,

t a k t o :

Samosoudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová **n e n í** vyloučena z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 Ad 5/2013.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) projednává žalobu, kterou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 13. 11. 2012, č.j. X, jímž bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2012, č. X o zamítnutí žádosti žalobkyně o přiznání plného invalidního důchodu zpětně ke dni 16. 10. 2002.

Žalobkyně se již v doplnění žaloby ze dne 13. 2. 2013 a posléze znovu podáním doručeným osobně Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 26. 9. 2013 namítala podjatost samosoudkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové a žádala změnu obsazení soudu pro „podujatost“ této soudkyně. Svou námítku odůvodňovala pouze meritorními námitkami proti správnosti lékařského posouzení Posudkovou komisí MPSV a tvrzením, že „*chybí všechny informace z výsledků laboratoří infekčních chorob získaných ze zdravotních zařízení, kde byla hospitalizována*“, ačkoliv žalobkyně všechny tyto lékařské zprávy doložila.

Samosoudkyně senátu městského soudu JUDr. Miroslava Hrehorová příslušná k projednání a rozhodnutí věci se vyjádřila k námitce podjatosti tak, že k věci a účastníkům řízení nemá žádný vztah a ve věci nemá žádný zájem. Ke konkrétní námitce žalobkyně uvedla, že spis obsahuje všechny listiny, které žalobkyně k žalobě přiložila.

Nejvyšší správní soud uvážil v této věci následovně: Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), jsou soudci „*vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím*

soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech“. Podle § 8 odst. 5 věty čtvrté s. ř. s. musí účastník řízení námitku podjatosti zdůvodnit a uvést konkrétní skutečnosti, z nichž podjatost soudce dovozuje.

Není pochyb o tom, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezájatosti soudce v konkrétním případě. K této otázce se vyjádřil Ústavní soud, který připomněl, že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz náleze ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, N 127/6 Sb. NU 429). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena zcela najisto, nicméně rozhodovat o této otázce je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci však může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. náleze ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, N 98/23 Sb. NU 11).

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tímto principem jsou vyloučeny praktiky kabinetní justice a nestrannost soudního rozhodování je tak chráněna ve prospěch účastníků soudních řízení nejlépe. Uvedeným způsobem je zmíněný princip zásadně naplněn, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný, který musí být opřen o konkrétní dostatečně doložené okolnosti konkrétní věci.

V posuzované věci žalobkyně neopřela svou včasnou námitku podjatosti samosoudkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové o žádné relevantní důvody. Její námitka, že spis neobsahuje jí doložené lékařské zprávy vztahující se k jejímu nepříznivému zdravotnímu stavu, má procesní povahu, ale nevztahuje se k otázce podjatosti soudce. Procesní postup soudce ve věci je samostatnou stránkou posuzování správnosti jeho rozhodnutí ve věci samé, nemůže však být Nejvyšším správním soudem zkoumán k námitce podjatosti. Věcné námitky žalobkyně, které se vztahují k věcnému posouzení jejího zdravotního stavu PK MPSV v Praze, nemohou být tím spíše relevantní pro žalobkyni dovozovaný subjektivní vztah samosoudkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové k předmětné věci či účastníkům.

Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal žádný konkrétní a doložený důvod, pro který by byla námitka podjatosti opodstatněná, rozhodl o tom, že označená samosoudkyně městského soudu JUDr. Miroslava Hrehorová není vyloučena pro podjatost z projednávání a rozhodování předmětné věci.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu